

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
М. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
представено на 8 септември 2016 година¹

Дело C-365/15

Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen
срещу
Hauptzollamt Bielefeld

(Преюдициално запитване, отправено от Finanzgericht Düsseldorf (Финансов съд Дюселдорф, Германия)

„Митнически съюз и обща митническа тарифа — Възстановяване на вносни сборове — Отмяна на Регламента за налагане на антидъмпингово мито — Валидност на член 241 от Митническият кодекс — Приложимост на Митническият кодекс — Задължение за плащане на лихви“

1. Поради отмяната на акта за начисляване на антидъмпингови мита върху вноса на обувки с произход от Китай и Виетнам, след като Съдът отменя въведения ги регламент², германската митническа администрация възстановява недължимо платената от предприятието вносител сума. Същата администрация обаче отхвърля искането на това предприятие върху възстановената сума да се начислят лихви, считано от датата на плащането на главницата.
2. Спорът между вносителя и германската митническа администрация следва да бъде разрешен от Finanzgericht Düsseldorf (Финансов съд Дюселдорф, Германия), който с преюдициалното си запитване иска от Съда да тълкува нормите на правото на Съюза, които уреждат тази материя.
3. По-конкретно митническата администрация отказва да плати исканите лихви, като се позовава на член 241 от Митническият кодекс на Общността³ във връзка с националната разпоредба, според която лихви се дължат едва от деня, когато е направено искане по съдебен ред. Според германските органи съвместното прилагане на двете разпоредби не позволява да се удовлетвори искането на вносителя.

1 — Език на оригиналния текст: испански.

2 — Регламент (ЕО) № 1472/2006 на Съвета от 5 октомври 2006 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателното събиране на временното мито, наложено върху вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република и Виетнам (ОВ L 275, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 50, стр. 3).

3 — Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс“).

4. В практиката си Съдът приема последователно и като общ принцип, че ако администрацията трябва да възстанови приходи, получени в нарушение на правото на Съюза, върху възстановените суми следва да се начислят съответните лихви, считано от датата, на която е извършено недължимото плащане. Член 241 от Митническият кодекс обаче не допуска (с определени уговорки) начисляване на лихви, когато митническите органи трябва да възстановят вносни сборове.

5. На конфликта между общото правило (в полза на олихвяването) и особената разпоредба (недопускаща това олихвяване) е посветена голяма част от преюдициалното запитване, в рамките на което е повдигнат въпросът за невалидността на член 241 от Митническият кодекс поради неговата евентуална несъвместимост с общ принцип на правото на Европейския съюз, изведен в практиката на Съда.

6. Този спор представлява отзвук на дебат отпреди векове относно законната лихва, тоест лихвата, която не е уговорена от страните, а е наложена *ex lege*. Старият фрагмент от трудовете на Павел относно лихвите — *Fiscus ex suis contractibus usuras non dat, sed ipse accipit*⁴, включен в Пандектите, сякаш продължава да намира отзвук в правните текстове, които прилагат това старо разграничение в зависимост от това дали става въпрос за задължения в полза или в тежест на държавата.

I – Правна уредба *Правото на Съюза*

Митническият кодекс

7. Съгласно член 236, параграф 1:

„Възстановяване на вноските или износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на плащането размерът на сборовете не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

[...]“.

8. Съгласно член 241:

„Възстановяването от митническите органи на размери на вносни или износни сборове, както и на нормативно определени лихви или лихви за забава, събрани при плащането на сборовете, не е основание за изплащане на лихви от тези органи. Въпреки това, лихва се изплаща само когато:

- решение, удовлетворяващо молба за възстановяване, не бъде изпълнено в срок от три месеца, считано от приемането на това решение,
- националните разпоредби предвиждат това.

[...]“.

Регламент № 1472/2006

4 — „Държавата не плаща лихви по договорите си, но получава такива“ [свободен превод], във: *Liber singularis de usuris*, Paulus, D.22.1.17.5. В този контекст терминът „договори“ означава „облигационни отношения“, както личи от останалата част от изречението на Павел.

9. Съгласно член 1, параграфи 1 и 4:

„1. Налага окончателно антидъмпингово мито върху обувките с горна част от кожа, композитна кожа, с изключение на спортни обувки, обувки със специална технология, домашни пантофи и други обувки за дома и обувки с вградена метална защита в бомбето, с произход [от] Китайската народна република и Виетнам, които попадат в кодове по КН: [...]

[...]

4. Освен ако не е предвидено друго, се прилагат действащите разпоредби относно митата“.

Германското право: Abgabenordnung (германският данъчен кодекс, наричан по-нататък „АО“)

10. Съгласно член 1, параграфи 1 и 3:

„1. Този закон се прилага за всички данъци, включително всички вземания на лицата във връзка с данъчното облагане, които се уреждат от федералното право или от правото на Европейския съюз, доколкото са администрирани от финансовите органи на федерацията или на провинциите. Този закон се прилага само доколкото правото на Европейския съюз не налага друго [...].

3. Разпоредбите на този закон се прилагат съответно към акцесорните данъчни плащания, доколкото правото на Европейския съюз не налага друго [...].“

11. Член 3, параграфи 3 и 4 гласи:

„3. Вносните и износните сборове по член 4, точки 10 и 11 от Митническия кодекс са данъци по смисъла на този закон.

4. Акцесорни данъчни плащания са [...] лихвите (членове 233—237) [...] и лихвите по смисъла на Митническия кодекс [...].“

12. Съгласно член 37, параграфи 1 и 2:

„1. Вземания, произтичащи от данъчното правоотношение, са [...] вземанията за възстановяване суми по параграф 2 [...].

2. Ако сумата на съответния данък [...] е платена или върната без правно основание, платилият има право да иска от получателя на плащането възстановяване на платената или върнатата сума [...].“

13. Член 233 предвижда:

„Вземанията, произтичащи от данъчното правоотношение (член 37), се олихвяват само когато законът предвижда това [...].“

14. Съгласно член 236, параграф 1:

„1. Ако с влязло в сила съдебно решение или в изпълнение на такова решение се отмени определен данък или се наложи връщане на суми на данъчнозадължените лица, подлежащата на възстановяване или връщане сума се олихвява, считано от деня на образуването на делото до деня на плащането, извън случаите по параграф 3. [...].“

II – Обстоятелствата по спора в главното производство и преюдициалният въпрос

15. От 2006 г. до 2012 г. Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen (наричано по-нататък „Wortmann“) от свое име пуска в свободно обращение съхраняваните в митнически склад стоки на неговите дъщерни дружества. Става дума за обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република и Виетнам с доставчик Brosmann Footwear (HK) Ltd. (наричано по-нататък „Brosmann“) и производител Seasonable Footwear (Zhong Shan) Ltd. (наричано по-нататък „Seasonable“).

16. На основание Регламент № 1472/2006 Hauptzollamt Bielefeld (Митническа служба Билефелд, Германия) изисква от Wortmann да заплати антидъмпингово мито. Позовавайки се на две висящи пред Съда дела (производства по обжалване C-247/10 P⁵ и C-249/10 P⁶), след 22 юли 2010 г. това дружество подава няколко искания за възстановяване на антидъмпинговите мита, платени от 2006 г. нататък.

17. С решение Brosmann⁷ Съдът отменя Регламент № 1472/2006 „в частта, която се отнася до Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd [...]“.

18. С оглед на това решение Митническа служба Билефелд възстановява на Wortmann, с решение от 17 април 2013 г., антидъмпингови мита за 2007 г. (61 895,49 EUR) и 2008 г. (92 870,62 EUR).

19. На 29 ноември 2013 г. Wortmann иска да му се заплатят лихви върху всяка от възстановените суми, считано от момента, в който е платило антидъмпинговите мита. Администрацията отхвърля това искане с мотива, че не са налице обстоятелствата по член 241 от Митническият кодекс: не е налице забавата от три месеца при изпълнението на решението за възстановяване, а германското законодателство предвижда право на лихви само от датата, когато е направено искане по съдебен ред.

20. Finanzgericht Düsseldorf (Финансов съд Дюселдорф), пред който е обжалван отказът да се изплатят лихви, счита, че съгласно член 241 от Митническият кодекс по принцип лихви не се дължат, тъй като искането на жалбоподателя би могло да се основава само на нормите на националното право, които признават право на произтичащи от данъчно задължение лихви единствено от момента, когато е направено искане по съдебен ред (членове 233 и 236 от АО).

21. Въпреки това Finanzgericht Düsseldorf (Финансов съд Дюселдорф) се съмнява дали този отказ е съвместим с общите принципи на правото на Съюза, изведени в практиката на Съда, съгласно която правото на възстановяване не се ограничава до недължимо събрания данък, а обхваща и сумите, изплатени на държавата или удържани от нея в пряка връзка с този данък. По-конкретно това се отнася и до загубите, причинени от невъзможността да бъдат използвани парични суми поради преждевременната изискуемост на данъка⁸. Следователно съгласно правото на Съюза държавите членки са длъжни да връщат с лихви сумите, събрани като данъци в нарушение на това право.

5 — Решение от 15 ноември 2012 г., Zhejiang Aokang Shoes/Съвет (EU:C:2012:710).

6 — Решение от 2 февруари 2012 г., Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, наричано по-нататък „решението Brosmann“, EU:C:2012:53).

7 — Решение Brosmann Footwear (HK) и др./Съвет (C-249/10 P, EU:C:2012:53).

8 — Решение от 18 април 2013 г., Irimie (C-565/11, EU:C:2013:250, т. 20 и сл.).

22. В този контекст националната юрисдикция отправя до Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 241 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността да се тълкува в смисъл, че с оглед на закрепения в правото на Съюза принцип на ефективност националното право, към което препраща тази разпоредба, трябва да предвижда олихвяване на възстановяваните суми за вносни сборове от момента на плащането на сборовете до момента на възстановяването им, включително когато правото на възстановяване не е предявявано пред националните съдилища?“.

III – Производството пред Съда и твърденията на страните

A – Производството

23. Преюдициалното запитване постъпва в секретариата на Съда на 14 юли 2015 г.

24. В срока по член 23, втора алинея от Статута на Съда писмени становища представят Wortmann, митническа служба Билефелд, германското и италианското правителство и Европейската комисия.

25. На основание член 24, втора алинея от неговия статут Съдът разпорежда до Съвета да се отправи въпрос, на който същият да отговори писмено, като изложи становището си относно валидността на член 241 от Митническия кодекс във връзка с практиката на Съда, съгласно която от правото на Съюза произтича принципът, че държавите членки са длъжни да върнат с лихви данъците, платени в нарушение на това право⁹. Съветът отговаря на 2 май 2016 г.

26. На 13 май 2016 г. Комисията представя документите, свързани с процедурата по изготвяне на Регламент (ЕИО) № 1854/89¹⁰, за да бъдат изпратени на страните и обсъдени в съдебното заседание, което е направено.

27. След насрочване на съдебното заседание, в съответствие с член 61, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда страните са приканени да съсредоточат твърденията си върху възможността за съвместяване на член 241 от Митническия кодекс с посочената във въпроса до Съвета практика на Съда, както и евентуално върху валидността на тази разпоредба.

28. На 25 май 2016 г. е проведено съдебното заседание, на което се явяват Wortmann, Митническа служба Билефелд, германското правителство, Европейската комисия и Съветът.

Б – Обобщение на становищата на страните

29. Wortmann счита, че задължението за изплащане на лихви като следствие от отмяната на Регламент № 1472/2006 с решението Brosmann не произтича от прилагането на Митническия кодекс, а пряко от първичното право на Съюза; по-специално, от една страна, от общ принцип, който е изведен и развит от Съда, и от друга страна, от тълкуването на посоченото решение във връзка с член 266 ДФЕС, от който се извежда правото да бъдат премахнати с обратно действие всички последици от прилагането на акт, обявен за незаконосъобразен от Съда.

9 — Писмо от 6 април 2016 г.

10 — Регламент на Съвета от 14 юни 1989 г. относно вземането под отчет и условията за плащане на размера на вноските или износните сборове, произтичащи от митническо задължение (ОВ L 186, 1989 г., стр. 1).

30. Wortmann поддържа, че пряко се ползва от решението Brosmann като вносител на обувките, с които се снабдява от своите доставчици Brosmann и Seasonable, и че закрепеният в член 4, параграф 3 ДЕС принцип на лоялното сътрудничество налага пълното възстановяване, заедно с лихвите, на недължимо получените антидъмпингови мита, които са предмет на посоченото съдебно решение, тъй като става въпрос за собствени ресурси на Европейския съюз, събирани с посредничеството на митническите органи на държавите членки.

31. В крайна сметка според Wortmann Съдът трябва да отговори на разглеждащия спора съд, че член 241 от Митническият кодекс не е приложим и че вносител, който е платил антидъмпингови мита въз основа на отменен от Съда регламент, има право на възстановяване на платените суми, заедно със съответните лихви, считано от датата на плащането на митата до окончателното им връщане. В случай че Съдът приеме член 241 от Митническият кодекс за приложим, Wortmann предлага тази разпоредба да се тълкува в смисъл, че националното право, към което тя препраща, трябва да предвижда олихвяване на възстановяваните вносни сборове, включително когато не е направено искане пред националните съдилища.

32. За Митническа служба Билефелд, германското правителство и Комисията никое от двете изключения, посочени в член 241 от Митническият кодекс, не е налице в случая по главното производство. Тази разпоредба на правото на Съюза изключвала прилагането на принципа на ефективност, макар да предоставяла на държавите членки възможността да установят различен режим като изключение от общото правило за липса на задължение за изплащане на лихви.

33. По-конкретно, Митническа служба Билефелд счита, че член 241 от Митническият кодекс не може да се тълкува в смисъл, че националното право, към което препраща, задължително трябва да предвижда олихвяване на сумите, възстановявани като недължимо платени вносни сборове.

34. Виждането на германското правителство е сходно с това Митническа служба Билефелд, като в допълнение то посочва, че отрицателният отговор на преюдициалния въпрос се подкрепя от следните доводи:

- Новият митнически кодекс¹¹ премахва изключението, свързано с евентуално въведени от националните законодатели правила, като така още повече се ограничава възможността за получаване на лихви в случай на възстановяване.
- Изключването на олихвяване съгласно член 241 от Митническият кодекс се обосновава с механизма на първоначалното събиране на митата, който прави възможно стоките незабавно да бъдат на разположение за включването им в търговския оборот.

35. Италианското правителство смята, че за всяко възстановяване на получени без основание приходи е необходимо да е отправено предварително искане, поради което лихви могат да се начисляват единствено от датата на това искане. Национална норма, предвиждаща това, не противоречала на правото на Съюза. Според това правителство практиката на Съда по делата Littlewood Retail и др. и Irimie¹² не може да се приложи към настоящия случай, тъй като става въпрос за антидъмпингови мита, събрани в съответствие с регламент на Съвета, който е напълно валиден и действащ към момента на плащането, но впоследствие е отменен от Съда. Италианското правителство допълва, че за да се провери дали решението Brosmann е породило действие по отношение на Wortmann, германските органи следва да преценят специфичните обстоятелства относно това предприятие, поради което искането за възстановяване на платените мита поражда правото на възстановяване.

11 — Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (ОВ L 269, 2013 г., стр. 1), член 116, параграф 6.

12 — Решения от 19 юли 2012 г., Littlewoods Retail и др. (C-591/10, EU:C:2012:478), и от 18 април 2013 г., Irimie (C-565/11, EU:C:2013:250).

36. Накрая, италианското правителство подчертава, че отговорност за нарушението, стоящо в основата на правото на възстановяване в настоящия случай, не може да носят държавите членки, а само институциите на Съюза. Ето защо то предлага на Съда, ако реши да приложи практиката по делото *Irimie*¹³, да приеме, че засегнатата държава членка може да се обърне към отговорната институция на Съюза с цел да изиска от нея възстановяване на понесената от тази държава допълнителна тежест.

37. Към вече посочените доводи Комисията добавя, че следва да се прави разграничение между компенсаторни и мораторни лихви, както и да се има предвид забраната на неоснователното обогатяване. Тя счита, че съдебната практика относно правото на лихва¹⁴ е установено във връзка със случаи, когато национална норма противоречи на правото на Съюза и освен това увредените лица са доказали претърпените от тях вреди. Изплащането на компенсаторни лихви, което е уместно в настоящия случай, предполага конкретно доказване на претърпените вреди от търсещото обезщетение лице.

38. При условията на евентуалност Комисията твърди, че Wortmann не може да се позове на член 266 ДФЕС в подкрепа на исканията си, тъй като: а) това дружество не е участвало в производството пред юрисдикциите на Съюза, завършило с решението *Brosmann*, и б) мораторната лихва, начислявана съгласно член 266 ДФЕС, се дължи едва след постановяването на това решение. Що се отнася до компенсаторните лихви, начинът за търсенето им според Комисията е посредством иск за извъндоговорна отговорност срещу Съвета и Комисията.

39. Що се отнася до евентуалното противоречие на член 241 от Митническият кодекс с норми от по-висок ранг¹⁵, Комисията отбелязва, че националният съд не поставя под съмнение валидността на тази разпоредба. Освен това тя счита, че законодателят на Съюза разполага със свобода на преценка, чиито предели не е надхвърлил, тъй като непризнаването на право на лихва върху недължимо платените суми се основава на разумен баланс: вносителят се ползва от това, че стоките са незабавно на негово разположение, като в замяна приема да не му се изплащат лихви върху евентуални недължимо платени суми.

40. Според Комисията, ако Съдът реши, че трябва да се плащат лихви върху възстановяваните суми, то трябва да се има предвид, че: а) правото на компенсаторни лихви изисква доказване на действително претърпени вреди, каквито в настоящия случай липсват, тъй като вносителят системно е пренасял тежестта от антидъмпинговото мито върху купувача, б) администрацията ответник би могла да направи възражение за неоснователно обогатяване на вносителя¹⁶ и в) при липса на правила на Съюза именно националното законодателство следва да уреди всички допълнителни въпроси относно възстановяването на неоснователно получени приходи, включително изплащането на лихви, лихвения процент и датите, които се вземат предвид при изчисляването.

13 — Решение от 18 април 2013 г. (C-565/11, EU:C:2013:250).

14 — Решения от 8 март 2001 г., *Metallgesellschaft* и др. (C-397/98 и C-410/98, EU:C:2001:134, т. 83 и 87—95), от 12 декември 2006 г., *Test Claimant in the FII Group Litigation* (C-446/04, EU:C:2006:774, т. 197—220), от 19 юли 2012 г., *Littlewoods Retail* и др. (C-591/10, EU:C:2012:478, т. 22—34), и от 18 април 2013 г., *Irimie* (C-565/11, EU:C:2013:250, т. 16—29).

15 — В съдебното заседание Комисията навежда доводи в подкрепа на валидността на член 241 от Митническият кодекс, позовавайки се на неговото изготвяне и на условията, при които според нея се поражда задължението за изплащане на лихви и сред които е необходимостта да се докаже настъпването на вреди. Комисията приема, че в крайна сметка е възможно този член да се тълкува в съответствие с правото на Съюза.

16 — Решение от 9 ноември 1983 г., *San Giorgio* (199/82, EU:C:1983:318, т. 13).

41. В крайна сметка според Комисията член 241 от Митническият кодекс не допуска изплащането на компенсаторни лихви върху недължимо платени антидъмпингови мита, освен ако националното законодателство признава това право. Тя смята, че не е необходимо посоченото национално законодателство непременно да предвижда задължение за изплащане на лихви върху възстановяваните вносни сборове за периода от датата на плащането на тези сборове до датата на възстановяването им, ако не е налице предварително искане по съдебен ред.

42. Съветът защитава валидността на член 241 от Митническият кодекс, като се опира на историята на създаването му. Той изтъква, че цитираната в акта за преюдициално запитване практика на Съда не е приложима в случая, тъй като се отнася до случаи, които не са уредени от правото на Съюза. Обратно, в настоящото производство според Съвета е налице изрична разпоредба относно начисляването на лихви, а именно член 241 от Митническият кодекс, отразяващ баланса, който законодателят на Съюза е искал да запази между митническите органи и вносителите. При условията на евентуалност Съветът предлага тълкуване на член 241 от Митническият кодекс в съответствие с първичното право, за да се стигне до извода, че националните разпоредби би трябвало да предвиждат такова олихвяване.

IV – Съображения

43. На първо място, следва да се разсеят всякакви съмнения относно връзката на Митническият кодекс с настоящия спор. От една страна, при уреждането на антидъмпинговите мита върху вноса на обувки Регламент № 1472/2006 изрично препраща към този кодекс¹⁷. От друга страна, механизмът на събирането на антидъмпинговите мита се опира по същество на този на събирането на мита¹⁸, така че, макар да се различават от митата, антидъмпинговите мита всъщност не могат да се отделят от Митническият кодекс¹⁹.

44. Смятам още, че отговорът на този въпрос се съдържа имплицитно в практиката на Съда²⁰, съгласно която Митническият кодекс определя правилата относно възстановяването на антидъмпинговите мита.

45. В настоящия случай пред Съда се откриват три възможности във връзка с прилагането на член 241 от Митническият кодекс. Първата е да се предпочете „буквалното“ му тълкуване, в резултат на което би имало предимство общото правило (тоест би се отхвърлила възможността за олихвяване), тъй като не е налице нито едно от двете изключения, предвидени в този член. Втората възможност е да се приеме, че именно поради това, че забранява плащането на лихви в допълнение към възстановяваната главница, съдържащото се в тази разпоредба правило противоречи на основен принцип на правото на Съюза и затова е невалидно. Третата възможност е да се даде нюансирано тълкуване на член 241 от Митническият кодекс, при което от приложното му поле се изключат случаите като настоящия, в които възстановяването на антидъмпингови мита се налага поради отмяната на нормативния акт, който ги е въвел.

17 — Вж. член 1, параграф 4 от Регламент № 1472/2006, цитиран в точка 9.

18 — В конкретния случай на антидъмпинговите мита, предвидени в Регламент № 1472/2006, същите се определят като процент от тарифата. Така първата стъпка преди събирането е към митническата стойност да се приложи съответният процент, за да се определи квотата. След това върху тази тарифна квота се прилага ставката на антидъмпинговото мито (член 1, параграф 3 от Регламент № 1472/2006).

19 — Формално антидъмпинговото мито се означава в номенклатурата на унифицираната митническа кодификация, като се добавят четири буквено-цифрови знака към кодовете от комбинираната номенклатура (допълнителен код по ТАРИК). Регламент (ЕИО) № 2658/87 на Съвета от 23 юли 1987 година относно тарифната и статистическата номенклатура и Общата митническа тарифа (ОВ L 256, 1987 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 4, стр. 3) предвижда т.нар. „подпозиции в ТАРИК“ и препраща към приложение II, в точка 4 от което се споменават антидъмпинговите мита.

20 — Вж. в този смисъл решенията от 27 септември 2007 г., *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547), от 14 юни 2012 г., *CIVAD* (C-533/10, EU:C:2012:347), и от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International* (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74). В тези случаи Съдът приема, че антидъмпинговите мита, платени въз основа на регламент, който е обявен за невалиден, не са дължими по смисъла на член 236, параграф 1 от Митническият кодекс и че член 236, параграф 2 от последния трябва да се тълкува като приложим за изсяняването на въпроса дали следва да има възстановяване.

46. По причините, които ще изложа по-нататък, считам третата възможност за най-подходяща предвид обстоятелствата по делото. Член 241 от Митническият кодекс урежда „обикновените“ случаи, при които се отменя акт за събиране (включително на антидъмпингови мита) поради пороци при уточняването на специфичните елементи на митническото задължение²¹. Не мисля обаче, че той се отнася до хипотезите, когато връщането на недължимо платени от вносителите суми е резултат от отмяната на регламента, установил задължението за извършване на тези плащания.

47. За да се разкрият причините за приемането на общото правило (недопускащо олихвяването на възстановяваните мита), струва ми се подходящо да се обърне внимание на процеса на създаването на нормата съгласно документите, представени от Комисията и обсъдени в съдебното заседание.

48. Тези документи доказват, че член 241 от Митническият кодекс идва от член 17а от Регламент (ЕИО) № 1430/79²², въведен с член 25, параграф 3 от Регламент № 1854/89. Съгласно проекта, приет от работната група на Съвета по икономическите въпроси на заседанията ѝ от 11 и 12 март 1986 г., шесто съображение от последния регламент съдържа две изречения, които са премахнати с поправка на Съвета от 28 ноември 1988 г., с която се приема окончателният текст²³. Въпреки премахването на тези изречения обаче може да се направи извод, че целта на правилото е да се създаде определена симетрия между положението на операторите и на митническата администрация по отношение на начисляването на лихви, когато първоначалният акт за събиране на мито е трябвало впоследствие да бъде изменен, в един или друг смисъл, поради грешки, евентуално допуснати предвид бързината, с която трябва да действа системата за освобождаване от митница.

49. Редакцията на съображението, която хвърля светлина върху истинския смисъл на разпоредбата, поставя засегнатите страни в положение на разумен баланс. Провеждането на производството по първоначално определяне на митническото задължение има толкова нестабилна основа, че е оправдано, ако се налагат последващи корекции както защото е платено повече, така и защото е платено по-малко, нито администрацията, нито задълженото лице по принцип да не дължат лихви за (краткия) междинен период.

50. Комисията също признава, че в някои случаи митническият орган не инспектира стоките, преди да ги освободи, а едва впоследствие осъществява контрол относно редовността на вноса. Ако в този последващ момент се наложи изготвянето на нов акт, той може да задължи както вносителя, да плати неиздължените дотогава суми (първоначален акт за събиране на по-малко от реално дължимото мито), така и администрацията, да върне полученото в повече; и в двата случая без лихви.

21 — В съдебното заседание Комисията ги определя като „технически пороци“.

22 — Регламент на Съвета от 2 юли 1979 година относно възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове (ОВ L 175, 1979 г., стр. 1).

23 — Съображението, в което с курсив съм отбелязал премахнатите изречения, гласи: „[...] с оглед на постоянното нарастване на търговския оборот и на необходимостта от възможно най-бързо освобождаване на стоките, методите за контрол от страна на митническите органи са адаптирани по такъв начин, че тези органи проверяват стоките, преди да ги освободят, само в много ограничен брой случаи; така контролът за редовност на вноса и износа се отлага и в повечето случаи се изразява в счетоводен контрол, който може да доведе до последващо заплащане на допълнителни суми; задълженото за плащане на тези суми лице не трябва да понесе евентуалните последици от тези методи за контрол, прилагани от митническите органи, и такова последващо събиране не трябва да води до изплащането на лихви на митническите органи; посоченият последващ контрол може да доведе и до възстановяването на сборове, получени в повече; размерът на получените в повече сборове е бил изчислен въз основа на данните, декларирани за целите на облагането от самото заинтересовано лице, и същото е могло да разполага със стоките много по-бързо, отколкото при осъществяване на контрола преди освобождаването; *ето защо това възстановяване също не трябва да е свързано с изплащането на лихви от страна на митническите органи*“ [неофициален превод].

51. Този принцип на баланса, който обслужва обичайния трафик на стоките и тяхното освобождаване в кратки срокове, е пренесен в Митническият кодекс, като намира израз в общото правило по член 241 и в още една разпоредба. По-конкретно член 232, параграф 1, буква б) предвижда начисляването на лихва за забава в тежест на длъжника, когато не е платил размера на сборовете в определения срок (посочен в член 222, параграф 1 от Митническият кодекс)²⁴, което е точно обратното на общото освобождаване на митническият орган от плащане на лихви съгласно член 241 от Митническият кодекс²⁵.

52. В този контекст освобождаването от плащане на лихви е реципрочно (и за администрацията, и за икономическите оператори) и е обосновано при *нормални* обстоятелства по прилагане на необходимите критерии за определяне на митническото задължение, като имплицитно се има предвид, че не се поставя под въпрос нормативната рамка, която ги урежда, а единствено количествената оценка или някои специфични обстоятелства по отношение на тях или на извършеното определяне²⁶.

53. Правило, установено за тези случаи, не може да се приложи непосредствено спрямо други, които нямат нищо общо с бързината на митническото освобождаване, нито със специфичните параметри на всяко събиране, но в които за сметка на това е налице невалидност на регламента, въвел антидъмпинговите мита. Според мен в последния случай правото на възстановяване както на недължимо получените суми, така и на лихвите върху тях, произтича пряко от отмяната на регламента, въвел антидъмпинговите мита. Същите биват лишени от правната им основа, така че свързаните с тях задължения остават без правно „основание“ и платените в изпълнение на тези задължения суми следва да бъдат върнати на платилите ги лица.

54. Преди да продължа по-нататък, намирам за уместно да се позова на практиката на Съда относно възстановяването на суми, които националните администрации (включително митнически) са получили без основание в нарушение на правото на Съюза. В края на този преглед ще предложа на запитващата юрисдикция да се даде отговор, който да ѝ е полезен при постановяването на окончателното ѝ решение²⁷.

55. В решенията *Metallgesellschaft и др.* и *Test Claimant in the FII Group Litigation*²⁸ са разгледани възстановяването на недължимо платени данъци, прилагането на принципа на процесуална автономия и изплащането на лихви по акцесорен иск²⁹. По-конкретно във второто решение се приема, че „когато държава членка е събрала данък в нарушение на нормите на общностното право, правните субекти имат право да получат обратно не само недължимо платения данък, но и сумите, платени на тази държава членка или удържани от нея в пряка връзка с този данък. [...]“

24 — С решение от 31 март 2011 г., *Аурубис България* (C-546/09, EU:C:2011:199), Съдът приема, че „член 232, параграф 1, буква б) от [Митническият] кодекс на Общността [...] следва да се тълкува в смисъл, че лихва за забава върху все още несъбраната сума по митните сборове може да се начислява на основание на тази разпоредба само за периода след изтичането на срока за плащането на тази сума“.

25 — Същият баланс е пренесен в новия митнически кодекс (Регламент № 952/2013, член 114 (уреждащ олихвяването на митническото задължение) и член 116, параграф 6 (отнасящ се до олихвяването в случай на възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове).

26 — В съдебното заседание Комисията дава като пример грешките при митническото класифициране на стоките, определянето на количествата, подлежащи на освобождаване, или на ставките на събраните мита.

27 — Съдът може „въз основа на всички представени от запитващата юрисдикция данни и особено въз основа на мотивите на преюдициалното запитване да извлече онези разпоредби от общностното право, които следва да се тълкуват — или евентуално чиято валидност следва да се прецени — с оглед на предмета на спора“ (решение от 29 ноември 1978 г., *Redmond* (83/78, EU:C:1978:214, т. 26).

28 — Решения от 8 март 2001 г., *Metallgesellschaft и др.* (C-397/98 и C-410/98, EU:C:2001:134), и от 12 декември 2006 г., *Test Claimant in the FII Group Litigation* (C-446/04, EU:C:2006:774). И двете се отнасят до възможно засягане на свободата на установяване и на свободното движение на капитали заради различното данъчно третиране на разпределението на дивиденди между дружества майки и дъщерни дружества в зависимост от това дали са местни лица или не.

29 — Делото, по което е постановено решение от 8 март 2001 г., *Metallgesellschaft и др.* (C-397/98 и C-410/98, EU:C:2001:134), има тази особеност, че претенцията за лихви не е акцесорна, а е самият предмет на исканията в главното производство.

В това се включват и загубите, причинени от невъзможността да бъдат използвани парични суми поради преждевременната изискуемост на данъка³⁰. Така задължението за обезщетяване за невъзможността да бъдат използвани парични средства е посочено като акцесорно спрямо това за възстановяването на главницата.

56. Решение *Littlewoods Retail и др.*³¹, постановено по случай на възстановяване на данъчнозадълженото лице на данък (ДДС), платен в повече поради неспазване на правото на Съюза, следва предходната съдебна практика относно правото на възстановяване както на недължимо платения данък, така и на загубите, причинени от невъзможността да бъдат използвани парични суми. В него се посочва още, че „от тази съдебна практика следва, че принципът, въз основа на който на държавите членки е наложено задължението да върнат с лихвите сумите, събрани като данъци в нарушение на правото на Съюза, произтича от това право“³².

57. С решение *Zuckerfabrik Jülich и др.*³³, постановено по преюдициално запитване относно валидността на акт на Съюза, се обявява за невалиден Регламент № 1193/2009³⁴, тъй като използваният в него метод за изчисляване противоречи на основния Регламент (ЕО) № 1260/2001 на Съвета от 19 юни 2001 година относно общата организация на пазарите в сектора на захарта (ОВ L 178, стр. 1). В резултат Съдът прави извод, че трябва да се възстановят недължимо платените налози върху производството на захар, и следвайки предходната си практика, приема, че „правните субекти, които имат право да им бъдат върнати платени без основание суми, [...] определени с невалиден регламент [...], имат също така право на лихви върху тези суми“³⁵.

58. Накрая, след като се признава, че член 110 ДФЕС не допуска национална уредба, която предвижда такса за замърсяване при вноса на моторно превозно средство от друга държава членка, в решение *Irimie*³⁶ Съдът се ръководи от предходните решения³⁷ и след като цитира точка 205 от решение *Test Claimant in the FII Group Litigation*³⁸, допълва, че „принципът, въз основа на който на държавите членки е наложено задължението да върнат с лихвите сумите, събрани като данъци в нарушение на правото на Съюза, произтича от това последно право“³⁹.

59. Така практиката на Съда утвърждава принцип на правото на Съюза, съгласно който възстановяването на суми, недължимо платени въз основа на разпоредби, които противоречат на това право, обхваща не само неоснователно събраните суми, но и лихвите върху тях, считано от момента на извършване на недължимото плащане. Посочените по-горе решения имат нещо общо, а именно съществуването на задължение за плащане, произтичащо от норма, национална (решение *Irimie*)⁴⁰ или на Съюза (решение *Zuckerfabrik Jülich и др.*)⁴¹, която впоследствие е обявена за неприложима или невалидна поради противоречие с правото на Съюза.

30 — Решение от 12 декември 2006 г., *Test Claimant in the FII Group Litigation* (C-446/04, EU:C:2006:774, т. 205).

31 — Решение от 19 юли 2012 г. (C-591/10, EU:C:2012:478).

32 — Пак там, точка 26.

33 — Решение от 27 септември 2012 г. (C-113/10, C-147/10 и C-234/10, EU:C:2012:591).

34 — За определяне на размера на налога върху производството в сектора на захарта за пазарните години 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 и 2005/2006 (ОВ L 321, 2009 г., стр. 1).

35 — Точка 3 от диспозитива.

36 — Решение от 18 април 2013 г. (C-565/11, EU:C:2013:250).

37 — Пак там, точка 28. В този смисъл се посочва, че „размерът на тази загуба зависи по-конкретно от това колко дълго е продължила невъзможността за използване на недължимо платената в нарушение на правото на Съюза сума, и по принцип обхваща периода между датата на недължимото плащане на въпросната такса и датата на нейното възстановяване“.

38 — Решение от 12 декември 2006 г., *Test Claimant in the FII Group Litigation* (C-446/04, EU:C:2006:774).

39 — Решение *Irimie* от 18 април 2013 г. (C-565/11, EU:C:2013:250), точка 22.

40 — Решение от 18 април 2013 г. (C-565/11, EU:C:2013:250).

41 — Решение от 27 септември 2012 г. (C-113/10, C-147/10 и C-234/10, EU:C:2012:591).

60. От тази гледна точка възстановяването както на главницата, така и на лихвите, без да се прави разлика между двете, се налага поради предимството на правото на Съюза, което (освен в изключителни случаи и без да се засягат определени времеви ограничения) не допуска да се запазят правните последици на норми, които му противоречат, след като с решение на Съда последните са били обявени за невалидни или неприложими. По-специално, когато става въпрос за актове на Съюза, съгласно член 264, първа алинея ДФЕС, ако бъде уважена жалба за отмяна, атакуваният акт се обявява за недействителен. От това следва, както по аргумент за противното потвърждава втора алинея от същия член, че „правните последици на отменения акт“ по принцип не могат да се запазват.

61. На този етап следва да се разгледа член 266 ДФЕС, посочен от Wortmann като основание за искането му, доколкото той задължава институциите на Съюза, приели отменения акт (в настоящия случай Регламент № 1472/2006, който е предмет на решението Brosmann), да предприемат „необходимите мерки за изпълнение на решението“.

62. Според Комисията Wortmann не е легитимирано да се позове на решение, постановено в производство, в което то не е участвало, още повече че с решението за отмяна на Регламент № 1472/2006 се постановява отмяната му „в частта, която се отнася“ до предприятията жалбоподатели. Това възражение хипотетично би могло да бъде допустимо, ако Wortmann искаше да се включи във фазата на изпълнение на решението пред институцията на Съюза, приела посочения регламент. Обратно, то не е допустимо по отношение на възможността на това предприятие да изтъкне в своя полза решението Brosmann пред националните органи, тъй като Wortmann има тясна връзка с Регламент № 1472/2006 и със спора, довел до неговата отмяна, понеже това дружество е вносител на изнасяни от Brosmann и Seasonable обувки и е обременено с антидъмпинговото мито, което самото то трябва да плаща.

63. Именно поради положението на Wortmann на пряко засегнат икономически оператор, който може да се ползва от отмяната на Регламент № 1472/2006, германската митническа администрация не възразява да върне на това дружество, след постановяването на решението Brosmann, сумите, които е събрала като антидъмпингови мита в изпълнение на този регламент. Ако не е постъпила по същия начин спрямо лихвите върху тези недължимо платени суми, това е единствено поради ограничението, наложено според тази администрация от член 241 от Митническия кодекс. Подчертавам обаче, че германските митнически органи правилно, макар и само частично, са преценили последиците⁴², произтичащи от отмяната на Регламент № 1472/2006, съгласявайки се с исканото от Wortmann възстановяване.

64. В същия контекст член 266 ДФЕС представлява ценна норма за ориентиране на действията на националните администрации (и на юрисдикциите на държавите членки), когато недължимо получените от тях суми са свързани със събирането на собствени ресурси на Съюза. Няколко от разгледаните решения (Littlewoods Retail и др. и Zuckerfabrick Jülich и др.)⁴³ се отнасят именно до някои от тези ресурси (ДДС и налози върху захарта).

42 — В решение от 1 юни 2006 г., P&O European Ferries (Vizcaya) и Diputación Foral de Vizcaya/Комисия (C-442/03 P и C-471/03 P, EU:C:2006:356), Съдът приема, че съдебното решение, с което се отменя решение на Комисията, „води до заличаване на последното с обратно действие [...] по отношение на всички правни субекти. Така подобно решение за отмяна има действие, по отношение на всички, което му придава абсолютна сила на пресъдено нещо“. Макар обстоятелствата по това дело да не са същите като в настоящото, този извод е в съответствие с член 264 ДФЕС.

43 — Решения от 19 юли 2012 г., Littlewoods Retail и др. (C-591/10, EU:C:2012:478), и от 27 септември 2012 г., Zuckerfabrik Jülich и др. (C-113/10, C-147/10 и C-234/10, EU:C:2012:591).

65. Управлението на собствените ресурси (които включват антидъмпинговите мита)⁴⁴ се осъществява съгласно схема, при която администрациите на държавите членки са натоварени с тяхното определяне и събиране, като приходите се поделят със Съюза. Така държавата действа като посредник на институциите на Европейския съюз. Това обстоятелство предполага специална обвързаност на националните органи от съдебното решение за отмяна на регламент, налагащ антидъмпингови мита, и засилва изискването националните юрисдикции да вземат предвид практиката на Съда по тази материя, както и критериите за изпълнение, произтичащи от член 266 ДФЕС.

66. Индивидуалният акт за събиране на антидъмпинговите мита е издаден от националните органи само в изпълнение на Регламент № 1472/2006 и щом последният е отменен като правно основание, митническият орган трябва да предприеме „необходимите мерки“, за да се премахне резултатът от извършеното в съответствие с него събиране на мита, с всички произтичащи от това последици. Тези последици обхващат както възстановяването на недължимо платените антидъмпингови мита, така и тяхното олихвяване, считано от момента на плащане на митата. Само по този начин се възстановява положението, което е щяло да съществува, ако не беше издаден актът за изпълнение на отменения впоследствие регламент. И тъй като това възстановяване настъпва след продължителен период от време, през който Wortmann не е могло да се ползва от недължимо платените от него суми, олихвяването представлява компенсация за невъзможността да използва тази част от имуществото си.

67. Накрая, невалидността на Регламент № 1472/2006 поражда задължение както за възстановяване на платените от Wortmann антидъмпингови мита, така и за олихвяване на тази сума. Само така се неутрализира в пълна степен действието на издадения от германските органи акт за събиране на мито, като с обратна сила се заличават всички негови последици. Такова е решението на Съда по дело Zuckerfabrik Jülich и др.⁴⁵, на което настоящото е аналогично.

68. В допълнение, съгласно решение Zuckerfabrik Jülich и др.⁴⁶ това „право на правните субекти“ съществува независимо от евентуалната липса на начин за задължените да възстановят главницата и лихвите държави членки да упражнят регресни права за тези суми спрямо институциите на Съюза, приели отменения регламент⁴⁷. В съответствие със същото правило, не виждам причина правният субект, чието имущество вече е засегнато в достатъчна степен от плащането на антидъмпингово мито, което в крайна сметка се е оказало събрано на невалидно основание, да трябва да предприема повече от едно действие, като, от една страна, потърси от националната администрация пряко възстановяване на главницата, а от друга, както сякаш предлага Комисията, на основание член 340 ДФЕС поиска изплащане на лихви въз основа на извъндоговорната отговорност на институциите на Европейския съюз.

44 — Общият бюджет на Европейския съюз за 2016 година (ОВ L 48, 2016 г., стр. 1) съдържа в дела, озаглавен „Собствени ресурси“, глава 12 (стр. 36) относно „Мита и други задължения, посочени в член 2, параграф 1, буква а) от Решение 2007/436/ЕО, Евратом“, която наред с митата по Общата митническа тарифа обхваща „и други мита, установени или които ще бъдат установени от институциите на Европейския съюз по отношение на търговията с трети държави“.

45 — Решение от 27 септември 2012 г., Zuckerfabrik Jülich и др. (С-113/10, С-147/10 и С-234/10, ЕУ:С:2012:591).

46 — Точка 3 in fine от диспозитива на посоченото решение гласи, че „национална юрисдикция не може, като упражни правото си на преценка, да откаже плащането на лихви върху сумите, събрани от държава членка на основание на невалиден регламент, по съображения, че тази държава членка не може да претендира съответните лихви върху собствените ресурси на Европейския съюз“.

47 — В преюдициалното запитване не е засегнат въпросът, повдигнат в становището на италианското правителство, дали германските органи биха могли, от своя страна, да искат от институциите на Съюза възстановяване на сумите, които следва да върнат на лицата, платили антидъмпинговите мита в съответствие с отменения регламент.

69. Според мен няма и убедителни доводи в подкрепа на твърдението, че датата, от която започват да текат лихвите, трябва да бъде тази, на която е постановено решението Brosmann, или в краен случай тази, на която възстановяването е поискано по съдебен ред. Що се отнася до последното схващане, в решение Irimie⁴⁸ Съдът приема, че правото на Съюза „не допуска национален режим [...], който ограничава законните лихви, които се присъждат при възстановяване на такса, събрана в нарушение на правото на Съюза, до лихвите, начислени от деня, следващ датата на искането за възстановяване на тази такса“.

70. Причината Съдът да приеме това е, че в противен случай задълженото лице ще бъде лишено от адекватно обезщетение за загубата, причинена му от плащането на противоречащата на правото на Съюза такса, загуба, която „зависи [...] от това колко дълго е продължила невъзможността за използване на недължимо платената в нарушение на правото на Съюза сума [през] периода между датата на недължимото плащане на въпросната такса и датата на нейното възстановяване“⁴⁹. Според мен тези съображения могат да се приложат съответно спрямо олихвяването, когато става въпрос за възстановяване на мита, събрани в изпълнение на регламент за налагане на антидъмпингови мита, чието несъответствие с правото на Съюза е обявено от Съда. В тези случаи задължението за плащане се поражда пряко от самото право на Съюза, тоест *ipso iure*, без да бъде обусловено от нарочно искане за изпълнение на акцесорното задължение за лихва.

71. По аналогични причини не смятам, че датата, от която тече лихвата, в този случай трябва да съвпада с датата на постановяване на решението Brosmann (2 февруари 2012 г.). Действително, при специфичните обстоятелства по дело Комисия/IPK International⁵⁰ Съдът приема, че плащането на мораторни лихви следва да се извършва като „мярка за изпълнение на съдебното решение за отмяна по смисъла на член 266, първа алинея ДФЕС“⁵¹ и че няма такъв характер „присъждането на компенсаторни лихви[, което е част] от прилагането на втора алинея на член 266, която се позовава на член 340 ДФЕС“⁵², тъй като плащането на мораторни лихви „цели да обезщети в предварително фиксиран размер кредитора, който е бил лишен от възможността да разполага с вземането, и да подтикне длъжника да изпълни във възможно най-кратки срокове съдебното решение за отмяна“⁵³.

72. Решение Комисия/IPK International (от 12 февруари 2015 г., C-336/13 P, EU:C:2015:83) според мен следва да се тълкува с оглед на специфичните характеристики на този спор, без от него да може да се изведе обрат в практиката на Съда, която посочих в предходните точки⁵⁴. Ето защо продължава да важи принципът, че по отношение на сумите, които са недължимо платени на националните органи (в настоящия случай митнически) и произтичат от норми, които съгласно правото на Съюза са невалидни или неприложими, за платилия се поражда право както на възстановяване на недължимо платените суми, така и на начисляване на лихви върху тях, считано от датата на тяхното събиране.

48 — Решение от 18 април 2013 г. (C-565/11, EU:C:2013:250).

49 — Пак там, точка 28.

50 — Решение от 12 февруари 2015 г. (C-336/13 P, EU:C:2015:83). Спорът възниква във връзка с решение на Комисията за отмяна на помощ, отпусната на IPK, поради което това дружество не получава определени суми и е принудено да върне с лихва вече получените суми. След като това решение е отменено, Комисията плаща дължимите суми, както и върнатите от IPK, заедно с „компенсаторни лихви“ за периода преди датата на съдебното решение за отмяна.

51 — Пак там, точка 30.

52 — Пак там, точка 37.

53 — Решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83, т. 30). В точки 37 и 38 Съдът обяснява защо счита, че начислените в случая лихви са мораторни, а не компенсаторни: „тази категория лихви [компенсаторни] има за цел да компенсира времето, изтекло, преди съдът да е изчислил размера на вредата, без значение дали има забава на длъжника“. Тази обосновка се изяснява, ако се допълни от точка 92 от заключението на генералния адвокат Bot [дело Комисия/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2014:2170)]: „Ето защо поради действието на отмяната *ex tunc* Комисията е била задължена за плащане на сигурно, определено и изискуемо главно задължение, състоящо се от сумите, които трябва да плати или да върне на IPK. Поради това за вземането на IPK се дължат мораторни лихви, които за подлежащата на плащане сума текат от искането на IPK, а за подлежащата на връщане сума — от нейното плащане на Комисията от страна на IPK“.

54 — Вж. точка 46 и сл. по-горе.

73. Що се отнася до останалите възражения срещу това задължението за възстановяване да обхваща и лихвите вследствие на невъзможността да бъдат използвани платените суми, достатъчно е да се посочи, че не е доказано съществуването на евентуално неоснователно обогатяване на платилото антидъмпинговите мита лице (Wortmann) поради пренасяне върху трети лица на тежестта от платените суми. В допълнение, това обстоятелство не е изтъкнато по отношение на главното задължение от германската митническа администрация, която връща на Wortmann без възражения събраните суми. Още по-малко това възражение може да се направи, за да се откаже изплащането на лихви, които в крайна сметка произтичат от невъзможността за платилия да разполага със събраните парични суми, докато са, обективно погледнато, недължимо задържани от администрацията.

V – Заключение

74. По изложените съображения предлагам на Съда да отговори на поставените от Finanzgericht Düsseldorf (Финансов съд Дюселдорф, Германия) въпроси по следния начин:

„Задължението на митническите органи да възстановят сумите, недължимо платени от вносителя като антидъмпингови мита, въведени с регламент, който е отменен от Съда, предполага плащането на лихви върху тези суми, които лихви се начисляват от момента на плащането на посочените суми“.